

Arrest

nr. 126 698 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 november 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat M.VANDERMEERSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij trof op 26 oktober 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan verzoeker.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Artikel 7

x 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14 :

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene verblijft reeds sedert 14/09/2013 op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid en dat de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing verzoeker geen voordeel kan opleveren.

2.2. Er zijn gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten bekleed is met een onwettigheid, waaraan verzoeker een belang kan ontleen. Voorts mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de Raad dient in het kader van voorliggende betwisting na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt, gegrond is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). De stelling van verwerende partij in haar nota *“De gestelde problematiek betreft immers de toepassing van de wet van 15 december 1980. Artikel 8 van het EVRM heeft niet tot doelstelling de nationale regelgevingen teniet te doen”*, wat erop neerkomt dat in de visie van de verwerende partij een grief betreffende artikel 8 van het EVRM dan ook niet moet bekeken worden, kan niet gevolgd worden. Uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat verwerende partij aanhaalt in haar nota kan niet afgeleid worden dat wanneer een grief betreffende artikel 8 van het EVRM wordt opgeworpen, die niet moet bekeken worden.

De opgeworpen exceptie wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 04/11/1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (bescherming van het gezins- en het privéleven)

De artikelen 7, 2°, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

De motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;

Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen ;”

3.2. Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden bepalingen en beginselen, betoogt verzoeker als volgt:

“Verzoeker heeft een relatie sinds meerdere jaren met Mevrouw [M.]. Zij wonen sinds september 2013 samen en hebben een huwelijksdossier opgestart in Machelen op 24/09/2013.

Op 26/09/2013 werd aan verzoeker en zijn toekomstige echtgenote gemeld dat het huwelijk werd uitgesteld overeenkomstig artikel 167, par. 2 van het Burgerlijk wetboek, daar de Procureur des Konings een bijkomend onderzoek wenste te verrichten.

Dit onderzoek is momenteel nog hangende

De huidige bestreden beslissingen maakt geenszins gewag van deze nog lopende procedure omtrent het voorgnomen huwelijk van verzoeker.

Dat daarover elke motivatie ontbreekt.

Het valt niet te ontkennen dat de bestreden beslissing zijn recht op gezins- en privéleven in het gedrang brengt.

Artikel 8 van het EVRM verbiedt zeker niet om een bevel om het grondgebied te betekenen aan een vreemdeling.

Toch moet het het bestuur er zich onder meer van vergewissen van de elementen die het privéleven van de betrokken vreemdeling constitueren, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een in België bestaand privé-leven/familieleven.

In die zin lijkt het respect voor het evenredigheidsbeginsel het bestuur voor te schrijven om in voorkomend geval een afweging te maken zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM: met name is het, zoals reeds gesteld, de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu bestwist verzoeker dat ook maar enige afweging heeft plaatsgevonden: in de bestreden beslissing wordt gewoon GEEN melding gemaakt van het voorgnomen huwelijk van verzoeker.

Het gebrek aan enige motivering maakt dat er schending is van de motiveringsplicht die wordt opgelegd aan de overheid.

Dat bovendien de verwerende partij diende te weten dat partijen samenwonen en al stappen hebben ondernomen in het kader van hun huwelijksdossier.

5.

Het bevel zelf, overeenkomstig artikel 7, 1 e lid, bepaalt dat er een risico is op onderduiken.

Dat verzoeker hier een familieleven heeft (supra) en samenwoont met zijn toekomstige echtgenote op haar adres en dus geenszins een "onderduikgedrag" vertoont.

Dat bovendien de enkele opsomming van de bepalingen geenszins aantoont dat er effectief een risico is op onderduiken.

Dat de bestreden beslissing geenszins motiveert in welke mate het concrete geval van verzoeker kan geordend worden onder de geciteerde uitzonderingen van artikel 74/14 §3.

Overwegende dat de Terugkeerrichtlijn van 16/12/2008 zelf bepaalt, in artikel 7 :

"4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. "

Artikel 3 van de Richtlijn definieert :

"7. "risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derdeland jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht; "

Dat de bestreden beslissing bepaalt dat er een risico is op onderduiken, zoals aangegeven in voornoemd artikel in de Richtlijn en hernomen in artikel 74/14 van de Wet van 15/12/1980.

Dat echter in deze laatste nationale omgezette wetsbepaling, in tegenstelling tot wat opgelegd wordt via artikel 3, 7°, van de Richtlijn, geen objectieve vastgelegde criteria ter beoordeling van het risico op onderduiken werden bepaald.

Het aangepaste artikel 1 van de Wet van 15/12/1980 voegt wel een definitie toe van het risico op onderduiken, namelijk :

"11 ° risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen"

Deze objectieve en ernstige elementen werden niet verder bepaald in 'in wetgeving vastgelegde criteria'.

Dat evenmin de bestreden beslissing zich op dergelijke criteria kan staven.

Dat bijgevolg geen toepassing kan gemaakt worden van deze onvolledig getransporteerde regel tot uitzondering van artikel 7, 4°, van de Richtlijn.

Dat, ter herhaling, de bestreden beslissing geenszins aangeeft hoe verzoekers situatie past in deze definities.

Dat de beslissing inzake onwettelijk toepassing maakt van het criterium 'risico op onderduiken'.

Dat ook niet kan worden weerhouden dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd conform de voornoemde wettelijke artikelen.

Dat de bestreden beslissing niet conform artikel 8 EVRM, artikel 74/13 VW en artikel 74/14 is.

ZODAT,

Het middel gegrond is."

3.3. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 7, 2°, van de Vreemdelingenwet en van het rechtszekerheids-en vertrouwensbeginsel aangezien het verzoekschrift een concrete uitleg ontbeert aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing voormelde bepaling en beginselen zou schenden.

3.4. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing geenszins gewag maakt van of motiveert aangaande de nog lopende huwelijksprocedure van verzoeker, dient de Raad op te werpen dat deze procedure niet maakt dat verzoeker op legale wijze in het Rijk verblijft. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij bij het treffen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarin de illegale verblijfstoestand wordt vastgesteld, dient rekening te houden met een procedure die hierop geen invloed heeft.

3.5. Verzoeker toont voorts op geen enkele wijze in concreto aan dat hij met mevrouw M.M. een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Inzake immigratie heeft het EHRM er alleszins bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.6. Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker toont niet in concreto aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te blijven, waar hij blijkens het administratief dossier pas sedert september 2013 verblijft, slechts een kortstondig legaal verblijf gekend heeft, en weliswaar een huwelijksprocedure heeft opgestart die evenwel stil ligt in het kader van een onderzoek naar een schijnhuwelijk en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van mevrouw M.M.

3.7. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt niet. Artikel 8 EVRM houdt geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). Gelet op de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken, namelijk dat hij pas sedert september 2013 in België verblijft, dat de huwelijksprocedure stil ligt in het kader van een onderzoek naar een schijnhuwelijk en hij geen verblijfsprocedure op basis van een gezinsleven heeft lopen, is er geen motiveringsplicht voor de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont op geen enkele concrete wijze aan dat er sprake is van een gezinsleven tussen hem en mevrouw M.M. in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waaraan hij de verwachting kon ontlenen dat verwerende partij ermee rekening houdt en hieromtrent motiveert. Dit alles maakt dat het motief inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en dat de reden vormt voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op zich niet betwist, overeind blijft.

3.8. De bestreden beslissing maakt voorts toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet en steunt in casu op de vaststelling dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in België. Zij houdt in dat verzoeker geen termijn verleend krijgt om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.9. Artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.(...)"

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)"

Artikel 1, 11°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"11° risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;"

3.10. Kernbetoog van verzoeker is dat geen objectieve wettelijke criteria bepaald werden ter beoordeling van het risico op onderduiken, hoewel artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn dit voorschrijft. Hij is dan onder meer van oordeel dat de bestreden beslissing op dit punt een schending vormt van de formele motiveringsplicht.

3.11. In de voorbereidende werken aangaande de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet kan gelezen worden, *"Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen."* Er worden enkele gevallen opgesomd waarna nog gesteld wordt, *"De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 "Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen" uit de "Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer" aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005." (DOC 53 1825/001, p.16-17, Kamer, 2011-2012))"*

3.12. Deze werkwijze kan echter niet maskeren dat er nog geen objectieve wettelijke criteria bepaald werden voor het risico op onderduiken. Hier had de Raad van State in zijn advies nochtans duidelijk op gewezen: *"In onderdeel 11° wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als "het feit dat er objectieve en ernstige aanwijzingen bestaan dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten". Volgens artikel 3, punt 7, van richtlijn 2008/115/EG is het risico op onderduiken "het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht". Doordat de erkenning van het risico op onderduiken ertoe kan leiden dat de vreemdeling vastgehouden wordt of hem een verblijfplaats aangewezen wordt, staat het aan de wetgever om de objectieve criteria vast te leggen aan de hand waarvan kan worden bepaald of er redenen bestaan om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land zich zal onttrekken aan het toezicht. Het ontworpen artikel 3, onderdeel 11°, zet artikel 3, punt 7), van richtlijn 2008/115/EG evenwel niet correct om, aangezien daarin geen dergelijke criteria vastgelegd worden, maar alleen aangegeven wordt dat er "objectieve en ernstige aanwijzingen" moeten bestaan. In dit verband kan niet worden volstaan met de opsomming van zulke aanwijzingen in de commentaar bij artikel 3 van het voorontwerp. Het ontworpen artikel 3, onderdeel 11°, behoort dienovereenkomstig te worden herzien." (DOC 53 1825/001, p.52, Kamer, 2011-2012)).*

3.13. Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan de vaststelling dat objectieve wettelijke criteria ontbreken aangaande het risico op onderduiken. Immers stelt de verwerende partij niet meer dan, *"Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/14, met name het onwettig gebruik van het criterium risico op onderduiken, wenst verwerende partij op te merken dat verzoeker als verblijfplaats het adres van zijn partner heeft opgegeven, doch dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij er ook werkelijk verblijft. Hieruit kan afgeleid worden dat er een actueel en reëel risico bestaat dat hij zich zou kunnen onttrekken aan de autoriteiten. Ten overvloede merkt verwerende partij op, wat het risico op onderduiken betreft, dat uit de memorie van toelichting bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt dat dit risico meerdere situaties viseert. Er wordt immers gesteld:" Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp*

uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer: 1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering; [...]". Uit het administratief dossier blijkt dat geen officiële woonplaats heeft, zodat het niet kennelijk onredelijk voorkomt dat er een risico op onderduiken bestaat. Verwerende partij merkt eveneens op dat verzoeker voorbij gaat aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gegeven werd daar hij zich langer dan de toegestane termijn in het Rijk bevond, gegeven dat niet door hem weerlegt of betwist wordt. Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 7,4° van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, wenst verwerende partij op te merken dat deze richtlijn werd omgezet in het nationaal recht en daardoor geen directe werking meer heeft. Daarenboven toont verzoeker niet aan dat die richtlijn niet correct werd omgezet in het nationaal recht."

3.14. Verzoeker kan derhalve gevolgd worden in zijn betoog dat de bestreden beslissing hem een risico op onderduiken verwijt maar nalaat te motiveren welke wettelijke objectieve criteria gehanteerd werden. Dit vormt een schending van de formele motiveringsplicht. Het eerste middel is op dit vlak gegrond.

3.15. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden voor zover ze steunt op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet wat maakt dat verzoeker geen termijn toebedeeld kreeg om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing om verzoeker geen termijn te verstrekken om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, vormt gelet op het gestelde in artikel 74/14, §1, van de Vreemdelingenwet een afzonderlijke beslissing. Het feit dat twee beslissingen via één document ter kennis wordt gebracht, houdt niet in dat de vernietiging van de beslissing om toepassing te maken van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet leidt tot de vernietiging van de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing voor zover ze toepassing maakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is op dit punt zonder voorwerp.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing voor zover ze toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing op dit punt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd voor zover ze toepassing maakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover de beslissing toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet .

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA